

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)
SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)
SSN Dariusz Świecki

Protokolant Monika Sieczko

w sprawie **A. P.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 29 sierpnia 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od postanowienia Sądu Rejonowego

z dnia 16 stycznia 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z 5 października 2009 r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 16 grudnia 2009 r., A. P. skazany został za popełnienie rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, w którym oddano go pod dozór kuratora sądowego. Wobec popełnienia przez skazanego w okresie próby podobnego przestępstwa umyślnego, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności, pojawiła się potrzeba zarządzenia wykonania zawieszony wcześniej kary.

Sąd Rejonowy, postanowieniem z 16 stycznia 2012 r., zarządził – na podstawie art. 75 § 1 k.k. – wykonanie orzeczonej w sprawie kary 2 lat pozbawienia

wolności. Postanowienie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 28 stycznia 2012 r.

Kasację od wymienionego postanowienia w całości na korzyść skazanego złożył, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny. Zarzucając rażące naruszenie art. 3 § 1 k.k.w. w zw. z art. 178 § 1 k.k.w. poprzez wydanie przez Sąd Rejonowy postanowienia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy właściwym do jego wydania był Sąd Okręgowy, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron z racji swej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Według treści obowiązującego do dnia 1 stycznia 2012 r. art. 178 § 1 k.k.w., w sprawie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary w stosunku do osoby skazanej przez sąd powszechny pozostającej pod dozorem właściwy był sąd rejonowy, w którego okręgu dozór był lub miał być wykonywany. Rozwiązania tego w znowelizowanym art. 178 § 1 k.k., który z mocy ustawy z 16 września 2011 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 1431) wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2012 r., nie powtórzono. Oznacza to, że od tej daty kwestię właściwości funkcjonalnej sądu w zakresie orzekania w przedmiocie wykonania orzeczeń i warunkowego zawieszenia wykonania kary określa art. 3 § 1 k.k.w., statuujący zasadę, że sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy również w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia.

Jakkolwiek nowela z 16 września 2011 r. nie zawiera przepisów intertemporalnych normujących postępowania wykonawcze w sprawach będących w toku i niezakończonych do 1 stycznia 2012 r., to jednak w oparciu o treść art. 10 ust. 1 tej noweli („Przepisu w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się również przy wykonywaniu orzeczeń, które stały się wykonalne przed dniem jej wejścia w życie”) wolno przyjąć, że ustawodawca wskazał tu na zasadę, według której nowe prawo karne wykonawcze, regulujące ostatnią fazę postępowania

karnego *sensu largo*, „chwytą w locie” sprawy będące w toku w chwili jego wejścia w życie. Ten punkt widzenia znajduje silne wsparcie w treści art. 10 ust. 2 noweli, przewidującym wyjątek od reguły stosowania ustawy nowej; przepis ten mówi, że w sprawach zakończonych prawomocnym orzeczeniem, w których grzywna, należności sądowe lub pieniężna kara porządkowa nie zostały wykonane, do wykonania orzeczenia w tym zakresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

W podsumowaniu należało zatem stwierdzić: **zgodnie z art. 3 § 1 k.k.w., regulującym właściwość funkcjonalną sądu w toku wykonania kary, w sprawach zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary wobec skazanego pozostającego pod dozorem właściwy jest od dnia 1 stycznia 2012 r. sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, a więc zależnie od właściwości rzeczowej sąd rejonowy lub sąd okręgowy; naruszenie tej reguły, polegające na rozpoznaniu sprawy w tej kwestii przez sąd rejonowy, mimo że właściwym był sąd okręgowy, stanowi uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.**

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba odnotować: skoro w pierwszej instancji wyrok w stosunku do A. P. wydał Sąd Okręgowy, to i ten sąd był w dniu 16 stycznia 2012 r. właściwy funkcjonalnie do orzekania w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Fakt pozostawania skazanego pod dozorem nie miał już w tym czasie tu nic do rzeczy.

W tych warunkach, wobec zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 537 § 2 k.p.k.).